

[Ømann.]

hvad enten vi siger ja eller nej, men hvis det var bekæmpet, kunne man jo ikke bekæmpe det én gang til. Det er ikke bekæmpet.

Jeg gjorde opmærksom på nogle reserver, der lå i værdistigningerne på jord og fast ejendom. Der har også været stigninger, før man begyndte at forvente de store stigninger i værdierne efter et ja til fællesmarkedet. De lå på 16 milliarder kr. om året. Der er noget at gøre. De vil ikke forsvinde brat, fordi man siger nej, så der er ingen grund til nervøsitet for, at man ikke skulle have skattereserver i den situation, at man siger nej. Det var det, jeg gerne ville fortælle hr. Dahlgaard. Men jeg er overbevist om, at hr. Dahlgaard ikke kan anerkende nogen af disse skattekilder. Hans parti var i hvert fald ikke særlig villigt til den skærpelse af kapitalvindingsskatten, beskeden som den var, som vi gennemførte sidst.

I øvrigt vil jeg gerne benytte lejligheden til at takke finansministeren for det tilsagn, han gav om at drøfte en skattelinje, sådan set med en fortsættelse af den i 1967 afbrudte skattereform for øje. Jeg takker i særdeleshed for den beredvillighed, der blev udtalt ikke bare over for mig, men jeg forstod over for alle partier, om at forhandle de foreliggende konkrete forslag og se på, om der kan findes en anden fordeling af de afgifter, som er omfattet af lovforslagene.

Hr. Poul Schlüter var inde på, at jeg havde sagt, at omsætningsafgiften på fast ejendom var en spæd begyndelse, og forestillede sig så, at vi skulle fortsætte til 100 pct. Hr. Poul Schlüter undlod at bemærke, at jeg sagde, at det var en spæd begyndelse til inddragelse af de værdistigninger, som hidtil er unddraget beskatning, men som vi af økonomiske grunde ikke kan klare at holde uden for beskatning. Dertil vil helt andre metoder være nødvendige, og denne beskedne, spæde begyndelse er utilstrækkelig.

Må jeg også sige til hr. Poul Schlüter i anledning af hans indlæg, at jeg også ser disse lovforslag som en spæd begyndelse til et brud med VKRs skattepolitik, der fordrejede kildeskatten — jeg tænker på forholdet mellem A- og B-skatteydere, som vi lider under den dag i dag — der ødelagde dødsbøbeskatningen, der sagde nej til særlig

indkomstskat, der lagde udgifterne over på kommunerne, så at progressionen forsvandt. Det er et brud på denne politik. Men hvis hr. Poul Schlüters forhandlingsvilje går ud på, at der nu skal opfordres til at tilbageføre de reformer, der er gjort på boligpolitikens område og på dagpengeområdet, til at drøfte indkomstpolitik, til at indføre om ikke ubønhørlige så bønnehørlige låneloffer for kommunerne, så må jeg nok sige, at så er der ikke megen chance for forhandlingerne, og så er der sådan set ingen sammenhæng mellem hr. Poul Schlüters ængstelse for ikke at få tid til gennemgang af disse lovforslag og interessen for forslagene.

Holger Hansen: Når jeg har bedt om ordet, er det for at søge at tilvejebringe nogen klarhed om det lovforslag, socialministeren har fremsat, og hvorom ministeren i sin fremsættelse nøjes med at henviser til de skattepolitiske lovforslag, der er fremsat af finansministeren.

Mit partis ordfører, hr. Enggaard, spurgte i formiddags socialministeren om den socialpolitiske bedømmelse af den foreslåede nedsettelse af folkepensionsbidraget, og socialministeren svarede her fra talerstolen for en times tid siden, at der naturligvis var tale om principper, men derudover sagde ministeren ingenting om sin opfattelse af den principielle ændring af vores hele socialpolitiske tænken, som dette forslag indebærer.

Ministeren svarede hr. Enggaard ved at sige, at hun ikke opfattede dette lovforslag som brudte forudsætninger. Det skal jeg ikke gå dybere ind i. Det, der har interesse for os og måske specielt for dem, der til daglig her i huset beskæftiger sig med socialpolitik, er, om dette forslag er udtryk for, at socialdemokratiet har forladt den stilling, man hidtil har haft til opkrævning af bidrag til sociale formål.

Jeg kan erindre om, at socialministerens forgænger i embedet, hr. Bundvad, op igennem 1960'erne til finansiering af den almindelige folkepension, som dette ting vedtog, gentagne gange forhøjede folkepensionsbidraget med det for øje at skaffe de nødvendige midler til den forøgelse af pensionerne, der var tale om, eller skaffe et væsentligt bidrag til finansieringen af folkepensionen.